

*Seksualinė prievarta ir valdžia:
ar privilegijos ir galios pozicijos lemia, kieno pusėje tiesa?*

STYLIST

SKANDALO ANATOMIJA

BESTSELERIS • TARPTAUTINIS

ROMANAS

SARAH
VAUGHAN

baltos lankos

Sarah Vaughan

Skandalo anatomija

romanas

Iš anglų kalbos vertė Aistė Kvedaraitė-Nichols

baltos lankos

Jis ieškojo kaltųjų. Todėl jų ir rado.

Nors gal kalti jie buvo dėl kitko.

Hilary Mantel, *Pateikite kūnus (Bring up the Bodies)*

Sofi

2016 m. spalio 21 d.

2

Sofi niekada nelaikė savo vyro melagiu.

Taip, ji žino, kad jis veidmainis. Toks jo darbas – gebėti į tiesą žvelgti ekonomiškai. Sakyčiau, iš vyriausybės ministro pavaduotojo to reikalaujama.

Bet ji neįsivaizdavo, kad jis galėtų sumeluoti jai. Ar greičiau, kad gyventų antrą gyvenimą, apie kurį ji nieko nenutuoktų – saugotų paslaptį, kuriai sprogtus numylėtasis pasaulėlis visam laikui išlakstytų šipuliais.

Tą penktadienį, žiūrėdama į jį, išvežantį vaikus į mokyklą, ji pajuto tokį aštrų meilės dieglį, kad stabtelėjo ant laiptų sugerti jų trijų paveikslą. Jie įrėminti tarpduryje: Džeimsas, atsigręžęs atsisveikinti, kairę ranką iškėlęs tam politikui būdingam mostui, iš kurio ji šaipydavosi ir kuris jau virto natūraliu, dešine ranka apkabinęs Fino galvą. Sūnus su į akis krintančiais kirpčiukais ir apie kulkšnis apsmukusiomis kojineis, kaip visuomet, nenoromis velkantis kojas per plyteles. Vyresnė sesuo Emilė – devynmetė, pasiryžusi niekada nevēluoti – nerianti pro duris.

– Tai iki, – šūktelėjo situoktinis.

Rudeniška saulė sugavo vis dar berniukišką jo šukuoseną, apšviesdama tarsi aureolė, išryškindama metro devyniasdešimties stotą.

– Ate, mama, – bėgdama laiptais žemyn, sušuko dukte.

– Ate, mamyte!

Išmuštas iš įprastos rutinos – bent kartą tėvas veža juos į mokyklą – Finas atkišo apatinę lūpą ir nuraužo.

– Eime, mažiau. – Džeimsas išsivedė jį pro duris, toks įgudęs, autoritetingas, net – jai beveik pikta, kad tai ją vis dar traukia, – įsakmus. Tada nusišypsojo berniukui ir jo veidas akimirksniu susšvelnėjo, mat Finas yra jo silpnybė. – Juk žinai, kad nuvažiavęs smagiai praleisi laiką.

Apglėbęs sūnui pečius, jis išsivedė berniuką per tvarkingą vakarų Londono sodą su lygiai apkarpytais, tarsi sargybiniai taką juosiančiais medžiais ir levandų krūmais, tolyn nuo jos, į gatvę.

Mano šeima, galvojo ji, stebėdama tolstančią tobulą trijulę: jos mergaitė skubėjo priekyje, nekantraudama pradėti dieną, ilgakojė, plaukų kuodas siūbavo į visas puses; jos berniukas įbruko ranką tėvui į delną ir pažvelgė tomis begėdiško šešiamėčio susižavėjimo kupinomis akimis. Panašumas tarp tėvo ir sūnaus – mat Finas yra iš akies lupta tėvo kopija – tik dar pakursto meilę. Turiu gražuolį berniuką ir išvaizdų vyrą, galvojo ji, stebėdama plačius buvusio irklutojo Džeimso pečius, laukdama, greičiau vildamasi nei tikėdamasi, kad jis atsigręš ir jai nusišypsos, mat jai vis dar nepabodo jo charizma.

Žinoma, jis neatsigręžė, ir jie pamažu pradingo iš akiračio. Brangiausi žmonės jos pasaulyje.

Tas pasaulis pradeda byrėti į šipulius be septyniolikos minučių devintą vakare. Džeimsas vėluoja. Ji turėjo tai numatyti. Šiandien tas antrasis penktadienis, kai jis ryškiai apšviestoje miestelio susibūrimų salėje, Sario rinkimų apygardos gilumoje, susitinka su rinkėjais.

Kadencijos pradžioje jie ten lankydavosi kiekvieną savaitgalį ir apsistodavo šaltame, drėgname kotedže, kuris, nepaisant kapitalinio remonto, niekada nepriminė namų. Po kitų rinkimų

jie su palengvėjimu liovėsi apsimetinėję, kad troško praleisti pusę savaitės Turlsdone. Taip, vasarą ten gražu, tačiau žiema atšiauri, ir kol Džeimsas tvarkydavo savo reikalus rinkimų apygardoje, jai telikdavo pro langą stebilyti į kaimišką sodą juosiančius plikus medžius ir linksminti miesčionis vaikus, tenorėdavusius grįžti į tikrųjų namų šiauriniame Kensingtone šurmulį ir pramogas.

Dabar jie ten tenuvažiuoja kartą per mėnesį, o Džeimsas trenkiasi ten susitikti su rinkėjais kas antrą penktadienį. Dvi penktadienio popietės valandos – jis pažadėjo išvažiuoti ne vėliau šeštos.

Tapusiam ministro pavaduotoju jam paskyrė vairuotoją, todėl, eismo sąlygoms leidus, jis turėjo grįžti iki pusės aštuonių. Jie planavo apsilankyti pas bičiulius vakarienės. Na, ji vadino juos bičiuliais. Metas Friskas taip pat yra ministro pavaduotojas – deja, agresyvus jo ambicingumas nedera prie jų pažiūrų, pagal kurias sėkmė suprantama kaip neišvengiama, bet neslepiamos ambicijos laikomos vulgariomis. Tačiau jiedu su Ele yra kaimynai, todėl, nori nenori, dar kartą atsisakyti kvietimo nevalia.

Jie pažadėjo ateiti ketvirtis po aštuonių. Dabar jau dešimt po – kur jis? Palei pakeliamus langus šliaužioja spalio vakaras – gatvės žibintų šviesa sušvelnina juodą tamsą, artinasi ruduo. Jai patinka šis metų laikas. Primena apie naują pradžią, kaip sujau-dinta minties apie atsiveriančias naujas galimybes pirmame kurse bėgiojo po lapus Kristaus bažnyčios pievoje. Susilaukus vaikų, atėjo metas susisukti lizdą, lepintis prie židinio, skrudinti kaštonus, vaikštinėti šaltame ore ir gaminti žvėrienos troškinius. Tačiau ši rudens vakarą ji įsitempusi laukia. Šaligatviu nuaidi žingsniai ir pasigirsta gundantis moters juokas. Gilesnis balsas kažką murma. Ne Džeimsas. Žingsniai priartėja ir nutolsta, galiausiai nutyla.

Ji paspaudžia pakartotinio rinkimo mygtuką. Kviečiantį mobiliojo telefono signalą vėl pakeičia balso pašto sveikinimas. Ji stipriai baksteli į lygų telefono ekraną, pati išgąsdinta įprastos

savitvardos trūkumo. Skrandį suspaudžia baimė, ir tik akimirksniui ji vėl grįžta į šaltą, vėjo plakamą bendrabutį Oksfordo koledže, prie telefono automato, kur laukė skambučio. Į ją su gailesčiu žvelgė bendrabučio budėtojas. Ją kaustė stingdanti baimė, kankinusi visą paskutinę vasaros semestro savaitę, kad nutiks kažkas baisaus. Jau tada, devyniolikos, ji mintimis meldė jį paskambinti.

Po aštuonių keturiolika. Nekęsdama savęs, ji pamėgina dar kartą. Skambutis tuoj pat nukreipiamas į balso paštą. Ji nusimeta įsivaizduojamą pūkelį nuo drabužių, išlygina draugystės apyrankes ant riešo ir kritiškai žvilgteli į nagus – šie, priešingai nei akį rėžiantis gelinis Elės manikiūras, tvarkingai nutrumpinti, nelakuoti.

Ant laiptų pasigirsta žingsniai. Vaiko balsas:

– Ar tėtis jau grįžo?

– Ne! Grįžk į lovą. – Jos tonas nuskamba šiurkščiau, nei būtų norėjusi. Emilė stebeilija į ją, pakėlus antakį. – Mieloji, eik atgal į lovą, – jau švelniau pridėda ji ir nuseka dukterį laiptais aukštyn; pasukusi už kampo, besidaužančia širdimi apkamšo ją patalais. – Pasistenk užmigti. Jis ilgai netruks.

– Ar gali paprašyti, kad grįžęs ateitų palinkėti labos nakties? – Emilė nuginkluojamai žavingai papučia lūpas.

– Na, mes eisime į svečius, bet jei dar nemiegosi...

– Nemiegosiu.

Dukters užsispyrimas – žandikaulio linija, nepakertamas pasitikėjimas savimi – tikras įrodymas, kas jos tėvas.

– Tuomet esu tikra, kad jis ateis. – Nutraukdama tolesnius ginčus, ji pakšteli dukrai į kaktą ir apkamšo antklode. – Bet daugiau nebesikelk, supratai? Kristina jus prižiūrės, kaip visuomet. Atsiųsiu jį pas tave, kai tik grįš.

Po aštuonių septyniolika. Ji nebeskambins patikrinti. Niekada nebuvo ta nuolatos persekiojanti žmona, bet tokia mirtina tylą ją

stingdo. Tai į jį visai nepanašu, paprastai jis praneša apie pasikeitimus planus. Ji išsivaizduoja jį įstrigusį M25-ame greitkelyje, užsivertusį dokumentais ant užpakalinės automobilio sėdynės. Jis paskambintų, parašytų žinutę ar elektroninį laišką, nepaliktų jos laukti nežinioje. Svetimtautė auklė sukiojasi virtuvėje nesulaukdamą, kol jie išeis ir, palikę ją vieną namuose, leis patogiai susisukti ant sofos; nepriekaištingas Sofi makiažas pamažu yra; Friskams nupirktos gėlės suvyniotos vysta ant stalo koridoriuje.

Po aštuonių dvidešimt viena. Ji paskambins Friskams pusę devynių. Tačiau laikas ateina, o ji taip ir nepaskambina. Po aštuonių trisdešimt penkios, šešios, septynios. Suvokdama, kad taip nemandagu, be dvidešimties devintą ji nusiunčia Elei Frisk trumpą žinutę su atsiprašymu, paaiškindama, kad rinkiminėje apygardoje įvyko netikėtų komplikacijų ir jiems, deja, šįvakar nepavyks užsukti.

The Times išspausdino Vilo Stanhoupo straipsnį apie „Islamo valstybę“, tačiau buvusio koledžo bendramokslis žodžiai jos nesudomina. Tai įtraukia ją tiek pat, kiek Finui skaitoma pasaka apie dinosaurus astronautus. Mat kiekviena kūno ląstelė susitelkusi tik į vieną.

Galų gale. Duryse trakšteli raktas. Prasiverdamos sunkios ažuolinės durys brūkšteli ir sušnypščia. Nuaidi jo žingsniai – lėtesni nei įprasta mitri, užtikrinta eisena. Tada ant grindų dunkšteli raudonoji dėžė: bent kuriam laikui jis nusimeta atsakomybės našta – garsas, toks pat džiuginantis penktadienio vakarą, kaip į taurę pilamo sauso baltojo vyno kliuksėjimas. Skimbteli ant stalo koridoriuje padedami raktai. Tada – vėl tylą.

– Džeimsai?

Ji pasirodo koridoriuje.

Dailus jo veidas perbalęs, šypsena įtempta, nederanti prie akių, po kuriomis raukšlėlės atrodo gilesnės nei įprastai.

– Verčiau pranešk Friskams, kad neateisime.

– Jau pranešiau.

Gręždamasis nuo jos, jis nusimeta palatą ir atsargiai pakabina.

Ji stabteli, tada apkabina jo liemenį – tą tvirtą V formos kūną, primenantį jauno, į šalis besikerojančio medžio kamieną, – bet jis ją švelniai atstumia.

– Džeimsai?

Jos pilve pasklinda šaltis.

– Ar Kristina čia?

– Taip.

– Tuomet būk gera, nusiųsk ją į kambarį. Mums reikia pasikalbėti akis į akį.

– Gerai.

Širdis suspurda, išgirdus savo trumpą atsakymą.

Jis dar kartą įtemptai šypteli, o balse pasigirsta nekantrumo gaidelė, tarsi ji būtų neklusnus vaikas ar vėluojantis valstybės tarnautojas.

– Sofi, prašau, ar galėtum tai padaryti tuojau pat?

Neperprasdoma jo nuotaikos – visiškai ne tokios tikėjosi – ji tik stebeilija į jį.

Ilgais, tvirtais pirštais jis patrina kaktą ir trumpai užmerkia žalias akis, nuginkluojamai ilgos blakstienos pabučiuoja skruostus. Tada staigiai atsimerkia ir ji atpažįsta tą žvilgsnį – žvilgsnį, kuriuo Finas paprastai mėgina išsisukti nuo barimo arba melsti atleidimo. Tokį patį Džeimso žvilgsnį ji jau matė prieš dvidešimt trejus metus, kai jis prisipažino apie krizę, kuri kėsinosi į sunaikinti, kuri juos laikinai išskyrė, dėl kurios ją retsykais vis dar nukrečia šiurpas, kuri, ji baiminosi, netrukus vėl iškišianti galvą.

– Atleisk man, Sof. Aš labai atsiprašau. – Atrodo, kad ant pečių jis neša ne tik darbo – valstybės sekretoriaus kovai su

ekstremizmu pavaduotojo pareigų, – bet ir visos Vyriausybės naštą. – Aš baisiai susimoviau.

Jos vardas buvo Olivija Lyton, nors Sofi ją visuomet laikė tik Džeimso padėjėja Parlamente. Aukšta dvidešimt aštuonerių švie-siaplaukė, pasitikinti savimi, ambicinga ir turinti ryšių.

– Įsivaizduoju, kad ji bus praminta Žavinga blondine, – ji pamėgina įgelti, tačiau balsas nuskamba spigiai.

Romanas tęsėsi penkis mėnesius, jis nutraukė jį prieš savaitę, iškart po partijos suvažiavimo.

– Tai nieko nereiškė, – nuoširdžiai atgailaudamas, susiėmęs už galvos sako Džeimsas. Atsilošęs ir suraukęs nosį, jis išberia dar vieną banalią frazę: – Tai tebuvo seksas. Jaučiausi pamalonintas, kad ji parodė man dėmesį.

Ji nuryja. Vos valdomas įsiūtis daužosi krūtinėje.

– Na, tuomet viskas gerai.

Išvydusios jos skausmą, jo akys sušvelnėja.

– Mūsų santykiuose man nieko netrūko. Tu tai puikiai ži-nai. – Paprastai jis perpranta ją kaip atverstą knygą. Šis per du de-šimtmečius įvaldytas įgūdis – vienas iš juos taip artimai siejančių dalykų. – Aš tiesiog padariau kvailą klaidą.

Atsisėdusi kitame sofos gale, ji laukia, kol pyktis atslūgs pa-kankamai, kad galėtų civilizuotai atsakyti, arba kad jis pamėgin-tų sumažinti atstumą tarp jų. Atsargiai ištiestų ranką arba bent šyptelų.

Bet jis įleidęs šaknis savo vietoje, galva nunarinta, alkū-nės atremtos į kelius, pirštai suglausti tarsi maldai. Iš pradžių tas šventeiviškumo spektaklis ją įsiutina – blerizmo įsikūnijimas, at-gailaujantis politikas, – o tada, jo pečiams virptelėjus, tik kartą, ne sukūčiojus, o tik atsidusus, ji atsileidžia. Prieš akis akimirkai

iškyla motinos veidas, kai žavingas dabita, jos tėvas, prisipažįsta apie dar vieną nuklydimą. Sausas Džinės nuolankumas, o tada – akimirksniu užgniaužtas skausmo blyksnis jūros mėlio akyse.

Gal taip elgiasi visi sutuoktiniai? Sukyla liūdesys, tada įniršis. Taip neturėtų būti. Jų santuoka kitokia. Paremta meile ir pasitikėjimu, ir intymumu, kurį ji iš paskutiniųjų stengėsi palaikyti.

Metams bėgant Sofi leidosi į ne vieną kompromisą ir, Dievas mato, smarkiai rizikavo, grįždama pas Džeimsą, tačiau viena turėjo likti neginčijama – jų santykių tvirtybė. Ašaroms susikaupus akyse, vaizdas išsilieja. Jis pakelia akis ir sugauna jos žvilgsnį. Ji trokšta, kad nebūtų sugavęs.

– Tai dar ne viskas, – sako jis.

Žinoma, jis juk be priežasties neprisipažintų svetimavęs.

– Ar ji nėščia?

Bjaurūs, bet neišvengiami žodžiai išblukina juos skiriančią erdvę.

– Ne, žinoma, kad ne.

Ji atsipučia – Emilė su Finu bent jau neturės netikro brolio ar sesers. Romano įrodymų nebus. Jai neteks dalytis jo su kita.

O tada jis pažvelgia į ją perkreiptu veidu. Skausmingai sulėidusi nagus į delnus, Sofi pastebi boluojančius, iš po rausvos odos kyšančius krumplius.

Kas gali būti blogiau už svetimą moterį, besilaukiančią – ar nusprendusią atsikratyti – jos vyro kūdikio? kažkas sužinojo apie romaną – tai itin sultingas gandas, kuris, patikėtas kelių išrinktųjų ausiai, sklandytų Bendruomenių rūmų arbatinėse, kol apie jį sužinotų visi. Kas sužinojo? Jo kolegos? Ministras pirmininkas? Kitų parlamentarų žmonos? O gal Elė? Prieš akis iškyla beveik neslepiamo gailesčio perkreiptas veidas. Galbūt ji perkando melą žinutėje ir viską suprato.

Sofi prisiverčia giliai kvėpuoti. Jiedu su šituo susidoros, sugebės pamiršti. Juk yra buvę ir gerokai blogiau, tiesa? Trumpas romaniūkštis – ne nusikaltimas; jį galima nutraukti, greitai pamiršti, nustumti šalin. O tada Džeimsas atskleidžia kur kas labiau žeidžiančią, viską išardyti galinčią reikalo pusę. Pajutusi skaudų smūgį į saulės rezginį, prieš akis ji išvysta tokį siaubingą scenarijų, kokio niekada nelaukė.

– Naujienos netrukus bus išplatintos.

Sofi

2016 m. spalio 22 d.

3

Naujienas sužinojo laikraštis *Mail*. Jiems teks palaukti pirmųjų išspausdintų laikraščių, kad išsiaiškintų, kaip viskas blogai.

Ministro pirmininko komunikacijos vadovas Krisas Klarkas taip pat čia – žingsniuoja iš vieno kambario galo į kitą, telefonas tarsi prilipęs prie rankos, prispaustas prie ausies, veidas, primenantis žiurkėno, įsitempęs nuo laukimo, siauros primerktos akutės įtupdytos abipus smailios, atbukusios nuo išsineštinio maisto riebalų, nosies, veidas papilkavęs nuo nesuskaičiuojamos galybės ankstyvų rytų ir vėlyvų naktų.

Ji negali jo pakęsti. To niurnėjimo per nosį lyg iš kapo, to susireikšminimo, tos neūžaugos eisenos – metro septyniasdešimt penkių centimetrų ūgio šalia Džeimso jis atrodo kaip liliputas. Jo žinojimo, kad ministras pirmininkas be jo neišsiverstų. „Jis tvarko viską – neleidžia mums išklysti iš kelio, žino mūsų trūkumus ir kaip juos kompensuoti“, – kartą sakė Džeimsas, kai Sofi pamėgino išreikšti instinktyvų nepasitikėjimą. Ji nežino, kokiais matais matuoti šį buvusį *Pasaulio naujienų* žurnalistą iš Barkingo. Nevedęs, bevaikis, bet, pasirodo, ir ne homoseksualus – susidaro įspūdis, kad politika jo gyvenime užgožia viską. Beveik keturiasdešimties, jis įkūnija tą nesuvokiamą banalybę, kad yra vedęs savo darbą.

– Po perkūnais.

Belaukdamas storo šeštadienio laikraščio, dabar jis akimis bėga per straipsnį planšetėje, perkreipęs lūpas taip, lyg burnoje

jaustų šleikštų skonį. Perskaičiusi antraštę **MINISTRO PADĖJĖJO ROMANAS SU PADĖJĖJA**, Sofi pajunta, kaip susuka skrandį, o dar straipsnio įžanga: „Slapti ministro pirmininko bičiulio pasimatymai valdžios koridoriuose.“

Akimis perbėgus pirmą pastraipą, žodžiai susilieja į kažką vientiso ir neįmanomo. „Pasak *Daily Mail*, patraukliausias Britanijos Parlamento narys santykiavo su padėjėja Bendruomenių rūmų lifte.“

„Vidaus reikalų ministro pavaduotojas ir ministro pirmininko patikėtinis Džeimsas Vaithausas romaną su savo padėjėja rezgė Vestminsterio rūmuose. Sutuoktinis ir dviejų vaikų tėvas taip pat dalijosi kambarį su dvidešimt aštuonerių šviesiaplauke Olivija Lyton partijos suvažiavimo metu.“

– Na, tai buvo sumautai kvaila, – tylą perskrodžia Kriso balsas, kol Sofi mėgina pažaboti emocijas, susikaupti ir apsimesti tvirta.

Nepavyksta, todėl, pajutusi skrandžio turinį pamažu kylant tarsis bangą, ji staiga atsistoja ir išlekia iš kambario. Pasislėpusi virtuvėje, ji palinksta virš kriauklės vildamasi, kad pykinimas praeis. Chromuotas kriauklės apvadas vėsus. Ji sutelkia dėmesį į jo žvilgesį, o tada – į Fino nupieštą piešinuką, kurį palaikė vertu pakabinti ant šaldytuvo. Jame plačiai šypsosi keturi žmogeliukai iš pagaliukų. Tėvas aukštesnis už juos visus: perpus už savo žmoną ir dvigubai – už sūnų. Taip šešiametis įsivaizduoja pasaulį. Ryškiai raudonu flomasteriu iškeverzota: „Mano šema“.

Fino šeima. Jos šeima. Akyse ima kauptis ašaros, bet Sofi jas numalšina ir nuspaudžia blakstienas pirštu, kad nenubėgtų tušas. Nėra kada gailėti savęs. Ji svarsto, kaip pasielgtų motina – įsipiltų sau dvigubą stiklą viskio, išsivestų šunis gaivinamo, miklaus pasivaikščiojimo prie uolų. Čia šunų nėra. Nėra ir atokios pakrantės, kurioje galėtų leisti sau paklysti ar pasislėpti nuo žiniasklaidos,

kuri, jei galima spręsti pagal kitų ministrų nuklydimų viešinius, netrukus pradės sukiotis prie namų durų.

Kaip paaiškinti vaikams, kurie ruošiasi į baletą ir plaukimo pamokas? Kameros. Gal ten reporteris? Finą nuraminti nebus sunku, bet Emilę? Klausimams nebus galo. *Bet kodėl jie čia? Ar tėtis pakliuvo į bėdą? Kas ta ponija? Mamyte, kodėl jie nori mus nufotografuoti? Mama, ar tu verki? Kodėl verki, mamyte?* Vien pagalvojus apie tai – kad jos vaikams teks iškęsti viešą gėdą ir nagrinėjimą, kad jai teks juos raminti, nors klausimams niekaip nebus galo, – ją verčia vemti.

O žaidimų aikštelėje pradės sklandyti nugirstos ir ne iki galo suprastos informacijos nuotrupos, kitų vaikų motinos žvelgs į ją su gailėsčiu arba neslepiamu pasitenkinimu. Į galvą šauna mintis sukrauti vaikų mantą, susisodinti į automobilį ir išvežti pas motiną, giliai į Devoną, paslėptą tarp nesibaigiančių, aukštų uolų juosiamų keliukų. Tačiau bėgdama pripažintų kaltę ir pademonstruotų vienybės trūkumą. Jos vieta čia, šalia sutuoktinio. Prisileidusi stiklinę vandens iš čiaupo, išgeria porą didelių gurkšnių ir grįžta į svetainę sužinoti, kaip gali sutvirtinti jų santuoką ir padėti išgelbėti jo politinę karjerą.

– Taigi ji yra klasikinė pamesta moteris? – pasilenkęs artyn, atidžiai stebilydamas į Džeimsą, tarsi mėgintų rasti suprantamą paaiškinimą, klausia Krisas Klarkas.

Sofi topteli, kad galbūt jis aseksualus. Tas jo šaltis kažkoks keistas, tarsi nepajėgtų suvokti žmogiškųjų silpnybių, ką jau ten kalbėti apie painiavą keliančią geismo beprotybę.

– Sakiau jai, kad mūsų romanas buvo klaida. Kad viskas baigta. Jos žodžių juk tiesiogiai necituojama, vadinasi, į spaudą kreipėsi ne ji?